

OONA KUUTTI

*EN VOI
LUVATA
KUIN
LUMETTA*

EN VOI LUVATA KUIN LUMETTA

Kaikille heille, jotka ovat joskus pelänneet elää

Oona Kuutti

EN VOI LUVATA KUIN LUMETTA

© 2017 Oona Kuutti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-244-4

Mä halusin kuolla. Ymmärsin sen seisoessani hikoilevan ihmis-
massan puristuksissa, kirkkaiden värivalojen pyyhkiytyessä kas-
vojeni ylitse. Oivalluksen hetkellä mun sydän hakkasi rinnassa
nopeammin kuin kaiuttimista jumputtava basso ja aiemmin
miellyttävän, joskin epäselvän musiikin sävelet saivat mut pu-
ristamaan hartiat tiukasti korviin.

Kaikki muut tanssivat kuin se olisi ollut tärkeintä tässä het-
kessä, tärkeintä koko maailmassa. Ne eivät tienneet, että varau-
tuneesti hymyillyt tyttö, joka oli vielä juuri äsken liikkunut mu-
siikin tahtiin kuin jälle ajautunut varsa, halusi rikkoa robottia
imitoivan pojan kädessä olevan pullon ja viiltää sillä kurkkunsa
auki.

Ehkä olin hikoillut elämänhaluni pois. Kehosta poistui nes-
tettä sykettä nostattavan liikkeen ja korkean lämpötilan seurauk-
sena. Miksei samalla voisi lähteä jotain muutakin? Nyt jäljellä
oli pelkkä ontto kuori. Jos joku olisi halkaissut nyt mut kahtia,
puoliskoni olisivat mätkähtäneet kumahtaen siideristä tahmealle
lattialle, eikä sapeliin olisi jäänyt veren pisaraakaan.

Mun tyhjä paperinen ruumis poljettaisiin tahkeiksi sirpaleiksi
tanssin pyörteissä, silmämunani tarttuisi vaaleahiuksisen tytön
piikkikorkoon ja hiukset painautuisivat laahaten askeltavan po-

jan maihareiden pohjiin. Joku saattaisi nostaa mun ruumiini toisen puoliskon ilmaan, kohotetut kädet heittelisivät sitä ympäri baaria. Ontosta kallosta juotaisiin hanakaljaa. Kylmä käteni tungettaisiin räkäisesti nauraen jonkun hameen alle. Aknen arpeuttama poika veisi mun jalan matkamuistona kotiinsa ja heräisi aamulla sen vierestä hämmennyksen vallassa.

Mua alkoi huimata ja suuhun palasi etkoilla juomani valkoviinin maku. Lattia ei enää ollut suora ja hiilidioksidi oli syönyt hapen sisäänsä. Keuhkoni yrittivät pullistua purjeiksi, mutta onnistuivat nykimään vain voimattomina edestakaisin.

Tunsin kuinka ihmiset hönkivät mun hiukset kiharalle.

”Miksetsä tanssi?” joku poika huusi mun korvaan. Sillä oli yllään haalarit ja siniset silmät olivat levottomat humalasta. Se oli kai ollut mun luokalla, silloin kun mä olin ollut vielä koulussa. En muistanut sen nimeä. Miten se kysyi multa tuollaista, kun mä en edes muistanut sen nimeä?

”Sori”, sanoin, eikä mun äänessä ollut väriä. Tönäisin pojan sivuun, siitä saattoi päästä hämmentynyt älähdys, ja mun suu vain toisteli anteeksipyyntöjä, kun yritin päästä nihkeiden ihojen läpi tanssilattialta. Niiden joukossa pyöri vihreä valo. Sori. Sori. Sori. Unohdin hengittää.

Jalkani olivat huterat päästessäni portaisiin. Narikassa seisoi yksinään järjestyksenvalvoja, joka näytti mun silmiin vain sumealta möykyltä ja tyrkytin sille tärisevin sormin narikkalappua. Möykky tutki naulakkoa ikuisuudelta tuntuvan ajan, mä tuijotin

sen keltaista liiviä ja sydämeni löi kuin ansaan jäänyt perhonen. Mun kurkussa oli varmasti jotain. Joku tukkeuma. Karvapallo.

Mä tukehtuisin siihen.

Vaikka mä nyt halusinkin kuolla, mä en tahtonut tukehtua.

Järjestyksenvalvoja ojensi mulle oliivinvärisen parkatakin, vedin sen kiireesti ylleni ja painauduin koko vartalollani lasista ovea vasten, että sain sen auki. Siinä oli punainen juliste, mainos näistä opiskelijabileistä. Reuna repsotti. Paikalle tulijat saisivat haalarimerkin. Mä en ollut hakenut omaani, koska mulla ei ollut haalareita.

Mä en kuulunut tänne.

Mulla ei ollut paikkaa tässä maailmassa.

Talvi-ilma painautui kirvelevänä hikisille kasvoille ja musiikki kaikkosi oven vetäytyessä kiinni. Harmaan lumen peittämällä terassilla seisojia muutama haalaripukuinen tupakalla ja tunsin polttavan katseen selässäni.

”Eiks toi lopettanut meidän luokalla?” tytön ääni kysyi. Olisi varmaan pitänyt tunnistaa se, koska se puhui musta. Vedin vain karvaisen hupun päähäni ja työnsin käteni lämpimiin taskuihin, sormiin tarttui viileät avaimet sekä pyöreä avaimenperä. Vaikka kylmä ilma auttoi hengittämään, painoin silti avaimet tiukasti kämmentäni vasten. Kipu oli ankkuri, ajatukset vetäytyivät sen ympärille magneetin lailla ja tunsin mun tennarien pohjien liu-

kastelevan auraamattomalla tiellä sen sijaan, että ne olisivat leijuneet tyhjiydessä. Lumihiutaleita tarttui mun maskaraisiin riipsiin, kun huomasin lähestyvän auton.

Jos hyppäisin sen eteen, kuinka todennäköisesti se ehtisi jarruttaa ennen kuin osuisi muhun? Kuinka todennäköistä olisi, että mä kuolisin etupuskurin iskeytyessä mun vartaloon? Vai päätyisinkö vain sairaalasänkyyn, selkäranka murtuneena ja keho tunnottomana, mutta pää yhtä risteilevänä ja synkkänä kuin ennenkin?

Keltaiset valokiilat pyyhkivät tietä, polttivat lumihiutaleet puhki. Loska lotisi renkaiden alla. Mä painoin avaimen vain tiukemmin kämmeneeni, jotta mun jalat pysyisivät kävelytiellä.

Pudotin takkini lattialle, hylkäsin tennarit sen viereen ja lysähdin petaamattomaan sänkyyn mustassa trikoomekossani. Tuntui että kilometrin matka kotiin oli ollut kymmenien mittainen. Kädet olivat lötköä spagettia, kuin olisin koko matkan nostellut painoja. Mun pää oli raskaampi kuin koskaan ennen.

Siinä mä makasin, kuunnellen kuinka yksiöni seinät hengittivät mun tahtiin, kunnes lopulta nukahdin. Näin sekavaa, pako-kaasuisen talven väristä unta, jossa seisoin yläasteaikaisen kaveriporukani kanssa lumen peittämällä montuilla. Meillä oli ylälämme kukikkaat kesämekot, pullo Lindan äidiltä varastettua punaviiniä ja mä tiesin, että montun takana oleva metsä oli täynnä susia. Aurinko paistoi hyvin matalalla ja sen vieressä oli

valtava kullanhohtoinen Saturnus. Susien kurnuttaessa taivaan-kappaleille me huomattiin kirkkaassa vedessä lipuva ruumis, jolla oli vihreä parkatakki ja raidoitettut maantien sävyiset hiukset. Sen kasvot olivat veteen päin. Unessa mua kylmäsi: ruumis olin mä. Yhtäkkiä Linda ja muut olivat poissa, ja kylmä vesi ympäröi mut. Mä olin ruumis, mutta elossa, hiukset täynnä sinilevää ja tiesin hukkuvani.

Havahduin hereille hiestä märkänä, kun mun puhelin soi. Kuunnellessani sen värinää nahkaista kangasta ja pastillirasiaa vasten, muistin sumeasti, etten mä tosiaan ollut ollut baarissa yksin. En kuitenkaan jaksanut kurotella laukkuani, joten nukahdin uudestaan.

Aamulla heräsin pistävään tunteeseen alavatsassa ja kampe- sin vaivalloisesti itseni ylös sängystä, etten laskisi alleni. Matkalla vessaan poimin puhelimen laukustani ja avasin näppäinlu- kon laskettuani sukkahousut nilkkoihin. Mun vatsa lysähti va- pauteen, reidet levisivät ja vyötärössäni oli punaiset painaumat sauman jäljiltä.

Kuohuvan meren kuvan päällä oli ilmoitus kahdesta soite- tusta puhelusta ja neljästä Whatsapp-viestistä. Soitot olivat Oli- vialta. Samoin viestit.

En löydä sua mistään? 02.50

Vastaa muru! 03.16

Laita viestiä, et tiän sun olevan turvallisesti himassa! 03.45

Alisa!! 04.23

Mietin hetken mitä vastaisin. Mun sormet pyörivät nivelkipuisina näytöllä, mietin pitkiä selityksiä ja perusteluja sille, miksi olin lähtenyt ilmoittamatta. En halunnut pelästyttää mun ainoa ystävää sanomalla, että mut valtasi epätodellinen kuolemanhalu ja siksi unohdin kokonaan sen olemassaolon. Olivia kyllä tiesi mun ahdistuksesta, joka iski murskaavana päälle varsinkin julkisilla paikoilla, veren ollessa täynnä promilleja, mutta tämä saattaisi olla sille liikaa.

Anteeksi, alko ahdistaa ja lähin himaan. Kaikki ok. 11.02

Laitoin puhelimen lavuaarin reunalle ja potkin sukkahousut lopullisesti jalastani. Noustessani vedin vessan, siitä lähtevä ääni huumasi korvia. Pieni koski posliinin sisällä. En jaksanut pestä käsiäni. Otin puhelimen mukaani ja painelin takaisin muumilakanoihini.

Sänky otti mut vangikseen. Peitto kääriytyi ympärilleni kuin äidin rauhoittava syli ja naamani liimautui valkoiseen tyynyliinaan. Synkät ajatukset kulkeutuivat säikeinä päästäni ympäri sänkyä.

Mä olin sääliittävä, täydellinen epäonnistuja. Olin lopettanut koulun toissaviikolla, koska 'ala ei ollut tuntunut omalta', mutta oikeasti mä olin vain liian laiska ja liian herkkä. Mä en ollut kestänyt niitä tehtäviä, aikaisia herätyksiä, hymyn pakottamista kasvoille tunneilla ja käytävillä, sitä mautonta leipää ruoan kanssa. Sopimattomia rutiineja, jotka vaativat mua olemaan jotain, mitä

en enää osannut. Mä olin liian herkkä selvitäkseni arjesta ja elämästä.

Mun olisi pitänyt hypätä sen auton alle. Hyppäisin nyt heti, jos vaan löytäisin sen rauta-asian, jolla mun ikkunat sai auki. Jos vaan vittu pääsisin ylös tästä.

Säikeet rakensivat mun ympärilleni verkon ja litistivät vartalon hikisiin lakanoihin. Hyvä että jaksoin hengittää.

Päivät seurasivat toista ja mulla oli edelleen ylläni musta trikomekko. En osannut kuin nukkua, hengittää, hörppiä jääkaapista hakemaani lämmennyttä mehukeittoa ja päivittää sosiaalisten medioiden etusivuja. Rasva ja lika tarttuivat mun hiuksiin, tunteet vaihtuivat täydellisestä välinpitämättömyydestä niin rajuihin epätoivon pyörremyrskyihin, etten mä voinut kuin itkeä hysteerisesti, katsoen punaisin silmin Nuuskamuikkusta ja Niiskuneitiä. Niitä kyllästytti. Ne oli nähneet mut tällaisena ennenkin.

Neljäntenä päivänä Olivia kysyi, voisiko se tulla käymään. En ollut vastannut sen viesteihin kovinkaan monisanaisesti, toisinaan olin ohittanut ne kokonaan. Tavallaan olin iloinen siitä, että se halusi viettää aikaa mun kanssa, mutta en halunnut, että se näkisi mut tällaisena. Me oltiin kuitenkin tunnettu vasta jokuunen kuukausi. Toisaalta uskalsin kutsua sitä mun parhaaksi ystäväksi. Se tosin johtui siitä, että se oli mun ainoa ystävä. Olivia

oli tarpeeksi sinnikäs ja pitkähermoinen kestääkseen mun toistuvat viikkojen radiohiljaisuudet ja apaattiset ilmeet. Aivot, jotka eivät keksineet mitään sanottavaa.

Mä väitin olevani kiireinen ja tungin puhelimen petauspatjan alle.

Kuudentena päivänä ovikello soi kellon ollessa hieman yli viiden. Siellä olisi varmasti taas se pyylevä jehovantodistaja oranssihiuksisen tyttärensä kanssa. Ne olivat käyneet viime kuussakin, kysyneet punaposkisina ja miellyttävinä kuin lämmin maito, että olinko mä miettinyt elämää kuoleman jälkeen. Olin sanonut, että nykyisessäkin elämässä oli ihan tarpeeksi pohdittavaa. Pyylevä nainen oli naurahtanut ja kysynyt, olinko kääntynyt koskaan Herran puoleen ja kaivanut sitten esille paksun Raamatun, joka oli täynnä siistejä alleviivauksia. Näyttivät siltä, että ne oli painettu kirjaan valmiiksi.

Mä olin kysynyt estääkö Jumala pohtimasta. Nainen oli todennut, että se tuo lohtua ja punaiseen takkiin pukeutunut tyttö oli nyökytellyt iloisesti. Se oli niin tietämätön vielä, uskoi Jumalaankin, joten sitä ei edes pelottanut kuolema niin kuin lapsia yleensä. Tulin kateelliseksi ja paiskasin oven kiinni niiden nenän edestä.

Ne olivat jättäneet postiluukkuun esitteensä.

Yritin teeskennellä, ettei tuo raivostuttava, kumea pimpotus ollut koskaan rikkonutkaan mun rauhaa limaisiksi muuttuneiden

säikeiden alla. Ääni kuitenkin kuului uudestaan, painostavampana. Se muuttui vihaiseksi rinkutukseksi.

Ääni oli ärsyttävämpi kuin mun raajoja painava väsymys, joten nousin ylös ja raahauduin pitkin askelin ovelle. Työnsin oven auki ovisilmään katsomatta: ovensuussa seisojia oli lyhyempi tyttö, jolla oli kiiltävä vaaleanpunainen polkkatukka ja yllään musta tekoturkistakki. Tytöllä oli kädessään täysi kangaskassi ja nukkemaisen kauniilla kasvoillaan tyrmistynyt ilme.

Olivian soma suu aukesi, mutta tytön huulten välistä pääsi vain hiljainen henkäisy, aivan kuin se olisi rauhoitellut itseään. Sen reaktio kertoi enemmän kuin tarpeeksi. Olivia kuitenkin työnsi maiharilla peitetyn jalkansa oven väliin ennen kuin ehdin vetää sen kiinni.

”Sä et todellakaan laita tätä kiinni mun nenän edestä”, tyttö sanoi tiukasti.

”Sori”, mutisin, ja päästin irti ovesta. Olivia sujahti sisälle eteiseen, laski kassinsa lattialle ja asetteli takkinsa siististi henkariin. Mun oli pakko nojata seinään, etten olisi lysähtänyt väsymyksestä polvilleni lattialle.

”Onks sulla ollut toi sama mekko päällä kaikki nää päivät?” Olivia kysyi nauhoittaessaan maihareitaan auki. Sillä oli yllään mustat polvisukat, samanvärinen kellohelmainen hame ja vaaleanpunainen jumpperi. Kaulan ympärillä oli samettinen nauha,

"Ehkä se johtui siitä, että me oltiin kumpikin silloin niin rikki. Ei sillä, että me oltaisiin ehjiä nytkään."

Alisa on lopettanut korkeakouluopinnot ja laskenut tapettiensa kuviot satakaksi kertaa. Kuolema ei ole tavoite, mutta ulkona odottava elämä tuntuu liian pelottavalta elettäväksi. Aina siihen asti, että Alisa tapaa Jasun, pojan joka on kuin aurinko. Tunteet Jasua kohtaan heittävät Alisan pois välitilasta, keskelle tapahtumantäytteistä kolmiodraamaa, joka pakottaa tytön kohtaamaan omat ongelmansa. Uudet ihmiset vaikuttavat jännittäviltä ja raikkailta, jopa onnellisilta, mutta todellisuudessa kukaan ei voi luvata muille kuin lumetta. Kaikilla on oma ristinsä kannettavanaan ja tähdet ovat kirkkaimmillaan vain hetkeä ennen luhistumistaan.

